

jeg for Resten af mit Liv ikke faa andet bestilt.

A. C. Meyer: Det ærede Medlem har nu og ogsaa tidligere opholdt sig ved den socialdemokratiske Presses Stilling til Oplysningsarbejdet, ved, hvad vi skulde skylde den Klasse, som vi har draget med ind i det politiske Liv. Jeg vil i den Anledning sige, at man maa først lære en Klasse, at den har Rettigheder, inden man kan begynde paa dens Opdragelse. Jeg tror, vi har gjort begge Dele. Vi har vist Arbejderklassen, at den havde politiske Rettigheder, og efter at den har forstaaet dette og organiseret sig, har vi stræbt efter at opdrage den. Jeg maa give det ærede Medlem Ret i, at der endnu rester en Del, men det er heller ikke Dags eller Aars Værk. Det Arbejde, der foregaar fra Dag til Dag, er dog sikkert af langt større Udstrækning, end det ærede Medlem synes at ane. Det er et Arbejde, der gøres, hver eneste Gang der f. Eks. tales om, hvad Menneskene skylder sig selv i Retning af at være ædruelige og oplyste. Jeg tror nok, jeg tør sige, at dette Oplysningsarbejde ogsaa i nogen Grad har bidraget til, at vi her i Landet med Hensyn til Behandlingen af Dyr staaar højere end f. Eks. Folkene i Syden. For øvrigt vil jeg overfor det ærede Medlem sige, at den Anvisning, som han nu gav os, kunde man for mange Aar siden have henvendt til det ærede Medlems eget Parti, men de lod Arbejderklassen være, hvad den var, det blev ikke Højre, der skabte Oplysningsarbejdet og de politiske Organisationer for Arbejderne, men derimod Socialdemokratiet.

Maa jeg til Slutning tillade mig at fremhæve, at indenfor selve Hovedsagen i dette Lovforslag, der har faaet en grundig og gennemgaaende sympatisk Behandling her i Tinget, er det vigtigste Spørgsmaal af alle: Spørgsmaalet om Lystjagt. Herom vil jeg blot gøre en Bemærkning overfor det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), idet jeg i dette Tilfælde vil stille mig paa samme Standpunkt som det, der indtoges af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), der med Hensyn til Spørgsmaalet om Lystjagten neppe vil kunne gøre Regning paa Overensstemmelse med sine politiske Meningsfæller, i alt Fald ikke med en vis Del af dem. Naar det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds mener, at Lystjagten drives netop for Fornøjelsens og Sportens Skyld, har

han utvivlsomt fuldstændig Ret. Men dermed falder ogsaa Nødvendigheden af at drive Jagt bort. Jagten er ikke nogen samfundsnyttig Gerning, men slet og ret en Fornøjelse, en Sport, som en Mand af det ærede Medlems eget Parti, den litterære Retnings Høvding, Georg Brandes, stempler som en Atavisme, et Tilbagefald til de grusomme Instinkter, der raader hos lavere staaende Mennesker. Jeg beklager, at det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds, overfor hvem jeg i mange andre Sager har megen Sympati, her stiller sig paa Lystjægerens Side og tager, jeg kan sige, Grusomheden under Armen. For mig staaar Lystjagten nemlig som en Grusomhed, og jeg, der elsker Naturen i lige saa høj Grad som det ærede Medlem og tror at have kunnet nyde den med samme Interesse og Kærlighed som han, har aldrig nogen Sinde kunnet tænke mig, at jeg, selv om jeg havde været en dygtig Skytte, havde kunnet tage en Bøsse og skyde et værgeløst Dyr. Det vilde have været mig en Umulighed. Derfor har det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds ikke Lov til at argumentere saaledes, som han gjorde, ud fra et Naturkærlighedens Standpunkt.

I øvrigt glæder jeg mig over, at Lovforslaget har faaet en saa velvillig Behandling, som det har. Hvilke Betæneligheder der end kan næres overfor Enkelthederne i det, har jeg ikke et eneste Øjeblik betænkt mig paa at være Medforslagsstiller, idet jeg i dette Lovforslag ser knæsat Interesser og Krav, der har Lov til at vente paa en Løsning ved en Lovgivning af det danske Folks Repræsentanter.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Schovelin: Jeg skal ikke forlænge Debatten, navnlig da jeg i saa mangt og meget er enig med den sidste ærede Taler (A. C. Meyer). Jeg ønsker blot at pege paa den principielle Forskel, der er mellem det Standpunkt, hvorpaa han staaar, og det, hvorpaa vi staaar. Naar det ærede Medlem sagde, at man skal begynde med at opdrage Folk til at forstaa deres Rettigheder, saa kommer Pligterne bagefter, er efter min Mening netop det omvendte det rigtige. Man skal først og fremmest lære Folk deres Pligter, deres Rettigheder opdager de nok, naar de bliver ældre.